

Nem sokszor van alkalma egy középiskolás diáknak, hogy matematikaversenyen, még hozzá nemzetközi versenyen vehessen részt. Az ott szerzett élményeket és tanulságokat bizonyára sokáig őrzi majd emlékezetében. Most ezekből szeretnénk néhányat közkinccsé tenni.

Az idén már a felkészülés is eltért a megszokottól. A válogatók után megmaradt 6 + 1 fős csapat nem utazott el rögtön az olimpiára, hanem egy 10 napos felkészítő táborba ment az Üllő melletti Tornonylőbre, ahol a Pegazus Tours Kft. vendégeiként készültünk a versenyre. Ugyanitt már tavasszal is volt egy ötnapos intenzív felkészülés az akkor még 15 tagú keretnek. Akkor *Pelikán József*, *Fejes Tóth Gábor* és *Laczkovich Miklós* matematikusok tartottak előadásokat és egy kétnapos – olimpiai rendszerű – versenyen vettünk részt. A felkészülés hajrájában pedig nagyon jól jött, hogy „távol a világ zajától”, zöld környezetben lehettünk együtt.

Keményen, napi 7–8 órát dolgoztunk. A foglalkozások szabad téren, egy lugasféle nyitott építményben voltak. A tábla felszerelése kezdetben némi gondot okozott, de sikerült. „Edzőink” a csapat vezetői, *Reiman István* és *Pataki János* voltak, de két hajdani olimpikon, *Erdős László* és *Kós Géza* is segítettek. A foglalkozások után még külön feladatokat is kaptunk estére, de azért kikapcsolódásra is jutott idő: naponta lovagolhattunk, emellett foci és alkalmankénti bridzverseny színesítette életünket.

A 10 nap elteltével egy hét pihenőt kaptunk, majd július 16-án, vasárnap Budapestről Frankfurton át Hannoverbe (NSZK) repültünk. Még itt, a hannoveri repülőtéren csatlakozott hozzánk a magyar csapat egyszemélyes idegenvezetője, tolmácsa és őrangyala, *Christian Gärtner*, a braunschweigi műszaki egyetem hallgatója. Kitűnően beszélt magyarul, ami nem csoda, hiszen néhány éve települt át Erdélyből. A csapat vezetői ekkor már nem voltak velünk, ők külön is laktak és csak a második versenynap után találkoztunk velük, úgy hogy nagy szükségünk volt Christian helyismeretére – és bár ez nem válik dicsőségünkre – nyelvtudására is. De az is jól esett, hogy lelkesen szurkolt a csapatnak, mindkét versenynap után alaposan kifagगतott minket a feladatokról.

Hannoverből busszal tettük meg a mintegy 60 kilométernyi utat Braunschweigbe, e német kisvárosba, az ez ideig élt egyik legnagyobb matematikus, Gauss szülőhelyére.

Elég sokat sétálgattunk a városban, feltűzhető névtábláink ugyanis lehetővé tették a tömegközlekedési eszközök ingyenes használatát, sőt így ingyen mehettünk a helyi múzeumokba, de még az uszodákba is. A városban rengeteg a kerékpáros, a járdák úttest felőli szegélye pedig majdnem mindenütt kerékpárút. Ezt igen nehezen tudtuk megszokni, állandó veszélyben forogtunk.

A hétfő délelőtti hivatalos megnyitó üdvözlő beszédei után a délutánt városnézéssel töltöttük. A vezetés német nyelven történt, ami többünknek okozott fejfájást (mert nem értettük). Este azután kiadtuk a jelszót: másnap verseny, fél kilenckor lefekszünk! Így is tettünk, de aludni persze nem tudtunk az izgalomtól. Másnap azért így is frissen indulunk a versenyre. A dolgotokat a helyi egyetem különféle eldugott zugaiban írtuk, voltak akik pl. a tornateremben kaptak helyet.

Az első versenynap délutánján Wolfenbüttelt, – egy ugyancsak hangulatos kisvárost – látogattunk meg. A város minden komolyabb károsodás nélkül vészelte át az elmúlt 350 évet – ez ritkaság Németországban, – és így többszáz éves gerendavázás házak között ballagtunk, majd a városka híres könyvtárát néztük meg, ahol még corvinákat is láttunk. Vacsora után sikerült csapatunknak eltévedni, így nem félórával hamarabb (mint azt terveztük), hanem egy órával később értünk haza. Megállapíthattuk : két pont között mégis az egyenes út a legrövidebb.

A második versenynap délutánján egy majális résztvevői voltunk. Lehetett ott gumiasztalon ugrálni, íjjal löni, emni-inni.

Következő nap már magunk gondoskodtunk izgalmas kalandokról. Városnézőbe mentünk. Láttunk gyönyörű ásványokat, megnéztük a világ egyik legnagyobb fatemplomát. Kipróbáltunk egy hosszú csúzdát is, amin kiskocsival lehetett „szánkázni”, ahogy Christian mondta. Egy szélmalom múzeumban a „Three toget ready” nevű együttes szórakoztatta az olimpia résztvevőit. Eljutottunk a hannoveri királyi parkba is, egy tűzijátékban végződő fesztiválra. A városi sétához csapatunk két részre oszlott, s persze a kulccsal nem rendelkezők érkeztek haza előbb. Szerencsére sikerült az ablakon át bejutni szálláshelyünkre. Este a kínai csapat tagjaival vívtunk nagy pingpongszétét, ami döntetlenül végződött. Ha a versenyen így tartjuk őket, akkor világraszóló eredményt érhetünk volna el, ugyanis nagy fölényrel ők nyerték meg az olimpiát.

Míg a csapat vezetői dolgozatainkat javították és keményszívű koordinátorokkal alkudoztak a pontokon, ránk a gondos szervezők jóvoltából még sok érdekesség várt.

A záróünnepség beszédei, a díjkiosztás öröme, a jövő évi kínai meghívás, a búcsúvacsora, majd a repülőút haza – mindez már a végét jelentette ennek a nagyszerű nyolc napnak.

Viszontlátásra jövőre Kínában!